

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/1192/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118322280
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118322280.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnenej: mal. X. X., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt K. XXXX/X, XXX XX Y., zast. zákonnou zástupkyňou matkou: X. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt K. XXXX/X, XXX XX Y., proti povinnému: C. X., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt O. W. XXXX/XX, XXX XX B., o vymożenie výživného, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Alena Bohovičová, so sídlom exekútorského úradu Ul. 29. augusta č.16, 974 01 Banská Bystrica, pod č. 6EX 352/18, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1192/2018 zo dňa 21. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1192/2018 zo dňa 21. marca 2019 zamietla.

II. Oprávnenej voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1192/2018 zo dňa 21. marca 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

2. Súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 23.08.2018 domáhala od povinného vymożenia zameškaného výživného vo výške 1 080,- eur a bežného výživného vo výške 30,- eur mesačne na maloleté dieťa, a to na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 07.03.2014, č. k.: 10P/18/2014-11, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14.03.2014. Súd vydal dňa 24.08.2018 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Alene Bohovičovej, so sídlom exekútorského úradu Ul. 29. augusta č. 16, 974 01 Banská Bystrica, ktorý ju vedie pod č. 6EX 352/18. Súdny exekútor predložil súdu dňa 12.10.2018 na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom zo dňa 20.09.2018, ktorým sa domáhal zastavenia exekúcie s odôvodnením, že jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekúcie, je nezamestnaný, nevlastní žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok. Ďalej povinný uviedol, že ďalším a ešte závažnejším dôvodom na zastavenie exekúcie je skutočnosť, že už takmer 5 rokov nemá žiadnu vedomosť o mieste pobytu jeho dcéry, nakoľko ju jej matka bez jeho vedomia vzala do zahraničia. Matka dieťaťa preto podľa jeho názoru nemá právo žiadať od neho výživné, nakoľko si ani ona neplní svoju povinnosť umožniť mu styk s dcérou. Povinný tiež uviedol, že matka maloletej zašla na políciu v Humennom, kde nahlásila, že povinný neplatí výživné. Na výsluchu preukázal údaje, ktoré dokazovali roky a mesiace, za ktoré pravidelne posielal výživné. Uviedol, že ho následne skontaktoval kpt. Gulák z Okresnej polície v Humennom, ktorý mu prisľúbil, že mu zistí číslo účtu matky maloletej, aby jej poslal dlžné výživné. Policajt dodatočne vyzval matku písomne, aby sa dostavila na políciu, ona sa však nedostavila a tak ani on nevedel zistiť číslo jej účtu.

3. Zákonná zástupkyňa maloletej vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie žiadala tento návrh zamietnuť. Uviedla, že povinný má platiť mesačne 30,- eur, nie je bezdomovcom, je dobrovoľne nezamestnaný, sám prestal dcéru kontaktovať, má vedomosť o číslach jej účtu, podľa jej názoru tak porušuje a nedodržiava právoplatný rozsudok a pácha trestnú činnosť spočívajúcu v zanedbaní povinnej výživy.

4. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ako aj celého spisu zistil, že exekúcia proti povinnému sa vykonáva na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 07.03.2014, č. k.: 10P/18/2014-11, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14.03.2014 a ktorým sa znížilo výživné pre maloletú Zoe Zvarovú (oprávnenú) zo sumy 50,- eur mesačne na sumu 30,- eur mesačne, ktoré je otec maloletej (povinný) povinný platiť k rukám matky vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd k obrane povinného proti exekúcii uviedol, že tvrdená nemajetnosť povinného nebráni oprávnenej domáhať sa vymoženiam svojej pohľadávky v exekučnom konaní (t. j. nebráni vymáhateľnosti nároku oprávnenej). Exekúciu z dôvodu nemajetnosti povinného zastavuje súdny exekútor, a to za splnenia podmienok uvedených v § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak pri exekúcii vedenej na majetok fyzickej osoby sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Ani ďalšie tvrdenia povinného nie je možné považovať za dôvody na zastavenie exekúcie zdôrazňujúc, že povinný nesie dôkazné bremeno v záujme preukázania zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie a takéto skutočnosti musí preukázať relevantnými dôkazmi. Súd dospel k záveru, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal také okolnosti, ktoré by po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej žiadal zastaviť exekúciu v súlade s ustanovením paragrafu 57 ods.1 písm. h) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie. Doplnil, že nie je vlastníkom žiadnych hnutelných vecí ani nehnuteľností na území Slovenskej republiky, nemá vedené účty v peňažných ústavoch. Obdržal len upovedomenie o začatí exekúcie a neboli preskúmané jeho majetkové pomery. Matka dieťaťa sa vydala a žije dlhodobo v zahraničí. Ak dieťa opustí republiku bez súhlasu druhého rodiča, považuje sa to za únos. Vyjadril názor, že je nespravodlivé, že mu je upierané právo na stretnutia s dcérou a na druhej strane matka žiada od neho platenie výživného. Súd predsa rozhodol nie len o povinnosti platiť výživné, ale zároveň o jeho práve stretávať sa s dieťaťom. Nie je pravdou ani to, že je úmyselne nezamestnaný. Snažil sa hľadať si prácu, ale situácia s pracovnými miestami je v Lučenci obmedzená. Je vedený ako onkologický pacient, čo mu momentálne bráni zamestnať sa. Ďalej namietal, že neboli celkom splnené podmienky na spravodlivý proces, pretože súd rozhodol nielen o povinnosti platiť výživné na dieťa, ale aj o povinnosti umožniť styk dieťaťa s otcom.

6. Dňa 20. 05. 2019 podala zákonná zástupkyňa oprávnenej do podateľne súdu neautorizované vyjadrenie k sťažnosti povinného v elektronickej podobe, ktoré podanie nebolo v súlade s § 125 ods. 2 CSP doplnené v lehote 10 dní a preto naň súd prihliadnuť nemohol.

7. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

12. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 611 ods. 2 Exekučného poriadku, 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Súd na úvod zdôrazňuje, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Nútený výkon rozhodnutia o obsahu súkromnoprávneho vzťahu je k dispozícii oprávnenému. Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integračnú časť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, inak by záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Exekučný súd v rámci konania o sťažnosti povinného opätovne preskúmal exekučný titul z hľadiska formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané) a materiálnej vykonateľnosti (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností a vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať), a dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti a je tak spôsobilým podkladom pre výkon exekúcie v záujme vymoženia pohľadávky oprávnenej na výživnom.

15. Vyživovacie vzťahy sú prejavom rodinnej solidarity. Jedná sa o zákonnú povinnosť rodičov k ich deťom v materiálnom slova zmysle, aby sa neocitli v stave núdze a ich životná úroveň zodpovedala ich aktuálnym potrebám. Súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnyimi alebo zákonodarnými orgánmi. Pri posudzovaní tohto prípadu súd sledoval predovšetkým právnu istotu a legitímne očakávania maloletej oprávnenej, pričom podľa názoru súdu je nevyhnutné zaistiť dieťaťu, ktoré je závislé na inej osobe, úhradu jeho nákladov vo výške a v lehote stanovenej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu. Podľa predloženého rozsudku Okresného súdu Humenné č. k.: 10P/18/2014-11 zo dňa 07.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14.03.2014 (exekučný titul), súd povinného zaviazal na plnenie vyživovacej povinnosti voči oprávnenej vo výške 30,- eur vždy do 20. dňa v mesiaci k rukám matky vopred. Exekučný súd je predloženým exekučným titulom viazaný. V zmysle § 62 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. zákona o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), plnenie vyživovacej povinnosti oboch rodičov (aj otca aj matky) k dieťaťu je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Vyživovacia povinnosť povinného k oprávnenej vyplýva priamo zo Zákona o rodine, nie je podmienená rozsahom jeho styku s maloletou, pričom výšku a splatnosť mesačnej dávky výživného určil súd v základnom konaní vydaním vyššie

konštatovaného rozsudku, ktorý bol exekučnému súdu predložený ako spôsobilý podklad pre iniciovanie exekučného konania. Neobstojí preto argumentácia povinného, že pokiaľ mu matka oprávnenej bráni v styku s maloletou (čo matka oprávnenej poprela), nie je oprávnená požadovať výživné a on nie je povinný výživné platiť. Takýto výklad nemá oporu v zákonnej úprave a je v priamom rozpore s účelom vyživovacej povinnosti rodičov k deťom akcentujúc, že zánik vyživovacej povinnosti zákon spája výlučne s nadobudnutím schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť. Táto obrana povinného nie je pre prebiehajúce exekučné konanie relevantná a exekučný súd nedisponuje ani právomocou sa otázkami styku povinného s oprávnenej v tomto konaní zaoberať. V posudzovanom prípade sa súd zaoberal výlučne tým, či povinný v súlade s predloženým exekučným titulom dobrovoľne, riadne a včas plní svoju vyživovacou povinnosť voči oprávnenej. Sám povinný však tvrdenie oprávnenej o neplnení si vyživovacej povinnosti, ani o výške dlžného výživného, nijako nespochybnil. Súd na podklade vyjadrení účastníkov, vyššie uvedeného výkladu a zistení vyplývajúcich z obsahu spisu dospel k záveru, že oprávnená sa voči povinnému domáha splnenia len toho, čo jej priznáva právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Súd v reakcii na formuláciu sťažnostných námietok povinného pre úplnosť dodáva, že z predloženého exekučného titulu jasne vyplýva, že výživné sa platí maloletému dieťaťu a to k rukám matky, čo je však len platobné miesto. Samotné výživné je určené výlučne na úhradu potrieb maloletej oprávnenej za účelom uspokojiť všetky jej životné potreby nevyhnutné pre jej všestranný telesný a duševný vývoj.

16. Ani nedostatok finančných prostriedkov nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie súdom podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Skutočnosti týkajúce sa majetkových pomerov povinného sú predmetom zisťovania zo strany súdneho exekútora. Súdny exekútor je povinný zisťovať zákonom stanoveným spôsobom všetky možnosti uspokojenia pohľadávky oprávneného. Objektívne zhodnotenie majetkových pomerov povinného v priebehu exekúcie, podloženie zistených skutočností písomnými dôkazmi a vyvodenie záveru o možnosti či nemožnosti vykonania exekúcie v závislosti od majetkových pomerov osoby povinnej tak patrí do kompetencie súdneho exekútora a nie súdu. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že oprávnený sa v sťažnosti odvoláva na starú právnu úpravu. Súd si však dovoľí pripomenúť, že majetkové pomery boli predmetom skúmania súdu pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti, samotní účastníci tohto konania sa dohodli na výživnom vo výške 30,- eur, pričom povinný sa priamo na pojednávaní vzdal práva podať odvolanie voči tomuto rozsudku, teda bolo preukázateľne v jeho schopnostiach a možnostiach platiť mesačne oprávnenej výživné v tejto výške, ktorá je navyše podľa názoru exekučného súdu aj vzhľadom na súčasné cenové relácie, zvyšujúcu sa životnú úroveň a zárobkové príležitosti veľmi nízka, takmer vo výške minimálneho výživného.

17. Pokiaľ povinný namietal porušenie práva na spravodlivý proces pri vydávaní exekučného titulu, súd pripomína, že návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, ktorého účelom je úplné alebo čiastočné zastavenie exekúcie. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu (exekučný titul). Je to procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie. Smeruje proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu. Exekučný súd nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, a ani postup súdu v základnom konaní, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc a nepôsobí ako ďalšia opravná inštancia v sústave súdov. Všetky námietky a dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinnými a oprávneným mali byť predložené súdu v základnom konaní, exekučný súd im preto nemôže pripísať žiadnu relevanciu. Súd sa k tejto námietke povinného vyjadril len všeobecne, keďže povinný sťažnostnému súdu nepopísal, v čom konkrétne namietané porušenie jeho práv na spravodlivý proces v základnom konaní spočíva.

18. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a ani nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietol, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

19. Podľa § 61l ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

20. Podľa § 195 Exekučného poriadku, trovami exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu.

21. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

23. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

24. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Oprávnená bola v tomto konaní úspešná (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému jej tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré jej vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním vyvolaným zo strany povinného (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnená si nárok na náhradu trov konania o sťažnosti voči povinnému neuplatnila a ani jej žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok ani Exekučný poriadok výslovne neriešia situáciu, ak účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a podľa obsahu spisu mu v sťažnostnom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si účastník náhradu trov konania neuplatní, prípadne mu podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevzniknú, je na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Z uvedených dôvodov súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).